

Muz 656/1

Fi—USAJ!

3 8

számú H. M. Részlettelhez.

ZNKA TUD. KÖNYVTÁR
ARCHIVUM

TERVEZET.

Lelt. SZ.

687

42.

HONVÉDELMI SZABÁLYZAT

(I. Sz.)

I. RÉSZ: ÁLTALÁNOS ELVEK.

A m. kir. honvédelmi minisztérium kiadványa

625

Pallas Irodalmi és Nyomdai Rt., Budapest

Muz 656/1

1938 évi 72.496/eln. 6. számú H. M. Rendeletéhez.

E-lság.

TERVEZET.

LOVASSÁGI SZABÁLYZAT

(L. Sz.)

I. RÉSZ: ÁLTALÁNOS ELVEK.

A m. kir. honvédelmi minisztérium kiadványa

Pallas Irodalmi és nyomdai rt., Budapest

ZMKA. TUD. KÖNYVTÁR

ARCHIVUM

Lelt. sz.: 687

TARTALOMJEGYZÉK.

I. RÉSZ.

ÁLTALÁNOS ELVEK.

	Pont	Oldal
Előszó	—	5— 6
I. Fejezet. A lovasság általában		
1. §. A lovasság szervezete . .	1.— 6.	7— 8
2. §. A lovasság fegyverei . .	7.—17.	9—15
I. A lovasság könnyű fegyverei	7.—13.	9—12
II. A lovasság nehéz fegyverei	14.—16.	13—14
III. A huszárágú	17.	15
3. §. A lovasság jellegzetes tulajdonságai és harci jelentősége	18.—23.	16—19
4. §. A lovasság feladatai . . .	24.—28.	20—24
5. §. Erkölcsi erők	29.—35.	25—30

	Pont	Oldal
II. Fejezet. A lovasság harcelfjárása		
6. §. Általános harcelvek	36.— 44.	31—37
7. §. A vezetés	45.— 71.	38—52
I. A parancsnok	45.	38
II. A vezetés elvei	46.— 69.	39—50
III. A parancsadás	70.— 71.	51—52
8. §. A támadás	72.— 82.	53—61
9. §. A védelem	83.— 94.	62—67
10. §. A halogatóharc	95.—103.	68—70
11. §. A visszavonulás	104.—107.	71—73
12. §. Színlelt harcok	108.—111.	74—76
13. §. Harc lóháton	112.	77

ELŐSZÓ.

A technika fejlődése szükségessé tette a Lovassági Gyakorlati Szabályzat (L. Gy. Sz.) átdolgozását is.

Az új Lovassági Szabályzat (L. Sz.) megteremti a harcelveiben és harceszközeiben korszerű, de szellemében és erkölceiben a dicsőségteljes magyar hadimultból erőt merítő és nemzetünk ősi harcos tulajdonságait értékesítő, gyors, mozgékony, változatos és fortélyos lovas harcászati vezetés és harceljárás alapját.

A harc általános elveit a Harcászati Szabályzat (H. Sz.) tárgyalja. A L. Sz. — a H. Sz. megszabta elveken belül — a szervezetszerű lovaskötelékek harcászati vezetését és harceljárását tartalmazza, huszárezredig bezárólag. A kisebb lovasegységek (raj és szakasz) tárgyalásánál ismétli a H. Sz. egyes részeit, hogy azok parancsnokainak — egységük alkalmazását illetőleg — összefoglaló szabályzat álljon rendelkezésre.

A L. Sz. elvei ne váljanak sémává; a viszonyokhoz mérten rugalmasan alkalmazzuk azokat. Tekintsük a szabályzatban megadott parancspéldákat is csak segédleteknek; azok a mindenkori helyzetnek megfelelően változnak (rövidülnek) és csupán azt a célt szolgálják, hogy könnyebben megérthessük a szabályzat határozványait.

A L. Sz. alapvető határozványaiba ütköző elvek oktatása tilos, de tilos a L. Sz.-hoz olyan magyarázó parancsok kiadása is, amelyek fokozottabb egyöntetűséget, vagy a harcelvek sematizálását célozzák.

Minden lovassági tisztnek hivatásszerűen kötelessége, hogy a L. Sz. összes részeit tökéletesen tudja. Az altisztek uralják a szabályzatnak a szakaszra vonatkozó részét és ismerjék általában a századra vonatkozó részt. A tiszteseeknek tudniuk kell a rajt és általában ismerniük kell a szakaszt.

A lovasság legtöbbször egyéb gyorscsapatokkal megerősítve, vagy azokkal szoros együttműködésben hajtja végre feladatait. A lovastiszteknek ezért teljesen uralniuk kell azok szabályzatának főleg a mozgásra és a harcra vonatkozó részét is, hogy azokat teljes otthonossággal vezetni és azokkal helyesen együttműködni képesek legyenek.

I. FEJEZET.

A LOVASSÁG ÁLTALÁBAN.

1. §. A lovasság szervezete.

1. A lovasság csapatteste a huszárezred.

Minden huszárezred a magyar történelem egy kimagasló egyéniségének a nevét viseli.

A hagyományok ápolásával, az ezredszellem és az együvé tartozás megszilárdításával és a kiképzés egységes irányításával forrassza az ezredparancsnok szerves egységgé ezredét.

Az ezred az ezredtörzsre, két osztályra, az ezredközvetlen alosztályokra és vonatra tagozódik. A lovasság valamennyi fegyverével rendelkezik.

Szervezete nagyobb feladatok önálló megoldására is képessé teszi.

2. Ezredkötelékben lévő huszárosztály az osztálytörzsre, két-három lovasszázadra, esetleg egy lovas géppuskászázadra és a vonatra tagozódik.

Önálló huszárosztályok osztályközvetlen alakulatokkal és a lovasság valamennyi fegyverével is rendelkeznek, így feladatok önálló megoldására képesek.

3. A század a legfontosabb kiképzési egység. A huszár családja és otthona, melyen belül minden ember ismeri egymást.

A lovasszázad a lovasság harcászati vezetésének az egysége. A századtörzsre, három-négy lovasszakaszra, esetleg egy lovas géppuskaszakaszra, a lőszerlépcsőre és az ütközetvonalra tagozódik.

Ezredközvetlen alosztályok:

- a lovas távbeszélő szakasz,
- a lovas árkász század,
- a lovas géppuskás század,
- a páncéltörő ágyús század és
- a huszár üteg.

4. A szakasz a legkisebb egység, melynek szervezetszerűen tiszt a parancsnoka. A szakasztörzsre és két-három rajra tagozódik.

5. A raj a lovasság legkisebb harcegysége.

6. A csapatvonal ütközetvonalra, eleségvonalra és málhavonalra tagozódik.

2. §. A lovasság fegyverei.

I. A lovasság könnyű fegyverei.

7. A huszár egyéni fegyvereit és a lovasrajon belül rendszeresített fegyvereket a lovasság könnyű fegyvereinek nevezzük.

Egyéni fegyverek:

- a karabély,
- a szurony,
- a pisztoly,
- a kézigránát és
- a kard.

A raj könnyű tüzfegyvere:

- a golyószóró.

8. A karabély.

A karabély mind a szabatos pontlövésre, mind a gyorslövésre kiválóan alkalmas.

A huszár karabélyával minden helyzetben és minden körülmények között — önmagára hagyatva is — sikeresen harcolhat, ha a cél eltalálásában gyakorlott és ha karabélyát biztossággal kezeli.

Az egyes csatár — a lövésben való jártasságához és a célok nagyságához mérten — minden harszerű célra a kis lőtávolság közelebbi felében biztos, a távolabbi felében pedig kielégítő hatásra számíthat.

Több csatár összefogott karabélytüze jó célt mutató csoportok ellen a közepes lőtávolságon is hatásos.

Legalább raj erejű kötelékek vezetett tüze az ellenséget már a nagy lőtávolságon is szétbontakozásra és fedezésre kényszerítheti és így térnyerését késleltetheti.

Repülők ellen az egyes ember 100 m-en, legalább raj erejű kötelék 300 m-en belül számíthat hatásra, ha a repülő a löírányban közeledik vagy távolodik és ha a repülő érzékeny részeit (a légcsavart, a motort, a pilótát) éri találat.

3. A szurony.

A karabélyra tűzött szurony a kézitusában félelmetes fegyver; sötétben és sűrű növényzettel

borított terepen (erdőben, kukoricásban) a gyalog harcoló huszár főfegyvere.

10. A pisztoly.

A pisztoly a közelharc legalkalmasabb löfegyvere; fontos önvédelmi fegyver. 50 m-ig bármilyen élő cél ellen eredményesen használhatjuk.

11. A kézigránát.

A kézigránát nagy erkölcsi és anyagi hatásával közelharcban — a dobótávolságon belül — a kézi löfegyverek hatásának kiegészítésére szolgál.

Páncélgépkocsikat és kis harckocsikat egyes dobásokkal harcképtelenné tehetünk, ha a dobás a futószerkezetet éri.

Kézigránátkötegekkel robbantásokat is végezhetünk.

Nehezen pótolható, ezért takarékosan bánjunk vele.

12. A kard.

Lovasrohamban a huszár karddal küzd.

A kard támadó fegyver.

Vágjon a huszár kardjával a legsebesebb jármódban is biztosan, akkor több ellenfelet is leküzdhet.

13. A golyószóró.

A golyószóró a kis lovassági egységek tűzerejének a lelke.

Csekély súlyú és könnyen hordozható, így a karabélyos csatárokkal együtt mozgatható.

A golyószóró elsősorban az arctűz fegyvere, de — különösen védelemben, a főellenállási övön belül — oldalozásra is alkalmas. Rendszerint 1000 m-en belüli távolságra alkalmazzuk. Gyors lőirányváltoztatási képessége és irányzási módja különösen alkalmassá teszi rövid ideig látható és mozgó célok leküzdésére.

Hatása:

A kis lőtávolságon minden élő harszerű célra (pontcélra) biztos találatra számíthatunk. Hirtelesen felbukkanó, rövid ideig látható, gyors mozgású és kisebb terjedelmű élő célcsoportok ellen a közepes lőtávolságon is hatásos. Nagy lőtávolságra géppuska hiányában, ennek pótlására használjuk; mélységben és szélességben kiterjedt célok a nagy lőtávolságon is eredménnyel löhetőek.

Állványos golyószóró hatása a géppuskáéval azonos.

Körcélgömbbel és légvédelmi állvánnyal ellátott golyószóró 1000 m-en belül mutatkozó repülőgépek ellen a csapatlégvédelem tüzfegyvere.

Acélmagvas löszerrel géppuskák, pajzsok mögötti célok, kis harcokcsik és páncélgépkocsik leküzdésére is alkalmas.

II. A lovasság nehéz fegyverei.

14. A lovasságnak a következő nehéz fegyverei vannak:

- a géppuska és
- a páncéltörő ágyú.

15. A géppuska.

A géppuska élő erők ellen a lovasság leg-hatalmasabb tüzfegyvere.

Nagy lögyorsasága, hosszú és tartós lősorozatok leadására való képessége, a gyors célváltoztatás és tűzösszpontosítás lehetősége, könnyű mozgathatósága és a nagy lőtávolságon is megmaradó löszabatossága a lovasság legfontosabb és legértékesebb tüzfegyverévé avatják. Löszabátossága folytán a saját csapatok hézagain keresztül hézaglövessel és azok felett átlövessel is biztonsággal tüzelhet. Szükség esetén egyetlen kezelő is működésben tarthatja.

Elvileg az oldalozás fegyvere.

Támadásban hason az ellenség mélységébe. Védelemben a tüzrendszer gerincét képezi.

A lovasság géppuskáit nagy mozgékony-ság jellemezza.

Hatása:

Legkedvezőbb lőtávolsága 1000 m-ig terjed.

A kis lőtávolságon ponttűzzel minden élő harcserű célt megsemmisít. A közepes lőtávolságon hosszú sorozatoktól nagy találati eredményt várhatunk. A nagy lőtávolságra hosszú sorozatainak igen nagy a lefogó hatása. Jó megfigyelési viszonyok esetén 2000 m-ig igen hatásos.

Hatástávolsága külön irányzóberendezéssel, fedett állásból, közvetett irányzással 3500 m-ig növelhető.

Körcélgömbbel ellátott géppuska 1000 m-en belül mutatkozó repülőgépek ellen a csapatlégvédelem tüzfegyvere.

Acélmagvas löszerrel géppuskák, pajzsok mögötti célok, kis harcokcsik és páncélgépkocsik leküzdésére is alkalmas.

16. A páncéltörő ágyú.

A páncéltörő ágyú a páncélelhárítás főfegyvere.

Harcokcsik és páncélgépkocsik, másodsorban ellenséges nehéz fegyverek vagy erősebb helyi ellenállások leküzdésével támogatja a lovasságot.

Páncélgránátja 1000 m-en belül minden korszerű és átlagvastagságú páncéljármű falát átüti.

Ne alkalmazzuk hosszantartó tűzharcra és számoljunk tüzelőállásának érzékenységevel.

III. A huszáragyú.

17. A huszárüteg a huszárezred kötelékében, annak szervezetszerű egysége, azonban tüzérjelleggel bír és a tüzérfegyvernemhez tartozik.

A lovasság közvetlenül alárendelt támogató tüzérsége, amely a harcmezőn előforduló minden élő és hevenyészetten megerősített cél leküzdésére hivatott; páncéljárművek leküzdésére azonban csak szükségképpen alkalmazható.

A huszáragyú hatása a hegyiágyúéval azonos.

3. §. A lovasság jellegzetes tulajdonságai és harci jelentősége.

18. A mozgó háborúra való általános törekvés a gyorscsapatok hadászati és harcászati jelentőségét a multtal szemben lényegesen megnövelte.

Korszerű hadsereg sem hadászati, sem harcászati szempontból nem nélkülözheti a lovasságot.

19. A lovasság mozgékony, gyors és tüzerős fegyvernem. Az útviszonyoktól és az időjárástól független és terepjáróképessége úgyszólván korlátlan. Nagy menetteljesítményekre képes.

Ezek a tulajdonságai — különösképen kedvezőtlen terep- és talajviszonyokat (mint magashegység, erősen karsztos vidék, nagy területű mocsarak, sűrű aljfas nagyobb erdőségek) kivéve — minden terepen és időjárásnál nagyjában egyformák és azokat csak lovainak erőállapota és a sötétség befolyásolja lényegesebben.

Nagyfokú terepjáróképessége révén harcászatiilag a lovasság a legmozgékonyabb gyors fegyvernem.

20. Eleme a mozgó háború! Különleges képességeit csak itt tudja értékesíteni.

Értékes tulajdonságait főleg harcászatiilag gyümölcsöztetheti. Nagy területeken haladhat át, hogy váratlan időben és helyen, az ellenség legérzékenyebb, vagy leggyengébb részei ellen meglepően lépjen harcba.

Ehhez térre van szüksége, ezért mind döntésért, mind időnyerésért legtöbbször nagy területen, széles kiterjedésben harcol.

21. A lovasságot elsősorban támadó jellegű feladatok végrehajtására alkalmazzuk. Az üldözéskor és a visszavonulás fedezésénél nélkülözhetetlen fegyvernem. Mozcékony védelemre kiválóan alkalmas. Halogatóharcok megvívásában minden más fegyvernemmel szemben fölényben van.

22. A lovasság érzékeny fegyvernem!

Lóanyaga kellő pihentetés nélkül hamar kimerül; huzamosabb, túleröltetett alkalmazás esetén aránylag gyorsan elhasználdik. Lovainak idomítása és a huszárok lovaglásbani kiképzése hosszadalmas, ezért veszteségei nehezen pótolhatók.

Eme tulajdonságai következtében a lovasság alkalmi fegyvernem.

Csak rövidebb ideig tartó feladatok megoldására való. Egy-egy feladat végrehajtása után időt és módot kell kapnia, hogy teljes ütőképességét visszanyerhesse. Pihent lovasságtól azonban a legnagyobbfokú teljesítmények követelhetők.

Elvileg csak különleges képességeinek és jellegzetes tulajdonságainak megfelelő feladatokra alkalmazható; ha ennek alapfeltételei hiányoznak, pihenjen.

Az a vezető, aki figyelmen kívül hagyná ezeket, később nagy eredményektől eshetik el és egyik nélkülözhetetlen segítőtársától fosztja meg a gyalogságot.

23. A lovasság harcértékének tényezői:

magasfokú katonai képzettséggel és kimagasló egyéni tulajdonságokkal rendelkező **parancsnokok**, parancsnokai iránt feltétlen bizalommal és ragaszkodással viseltető, parancsnokainak vakon engedelmeskedő, példájukat lelkesedéssel követő, friss támadó szellemtől és merész vállalkozási kedvtől áthatott csapat,

minden terepen otthonos, jól lovagló, fegyvereit mind gyalog, mind lóháton biztossággal hasz-

náló, a kapott parancshoz szívósan ragaszkodó, leleményes, igaz lovasszellemtől áthatott huszárok, jól idomított, jó erőállapotban lévő, edzett lovak.

4. §. A lovasság feladatai.

24. A lovasság sereglovasságra (lovasdandár, lovashadosztály) és más seregtestek kötelékében működő csapatlovasságra oszlik.

25. A sereglovasság elsősorban csatalovasság és főfeladata a csatában döntő módon való közreműködés. Minden más feladata e főfeladatának szolgálatában áll.

Jellegzetes tulajdonságainak megfelelően, elvileg messze a hadsereg arcvonala előtt, a haderők szárnyain, az ellenség oldalában és hátában, vagy az arcvonal nagy kiterjedésű hézagaiban nyer alkalmazást. Ha az ellenség zárt és szárnyaival megkerülhetetlen akadályokra támaszkodó arcvonala a sereglovasságnak ily módon való alkalmazását kizárná, tartalékban marad addig, míg a mozgó hadműveletek következtében keletkező hézagokon,

vagy a gyalogság ütötte résen át való alkalmazására alkalom adódik.

A sereglovasság feladatai tehát főleg hadászati jelentőségűek.

26. A sereglovasságra a következő feladatok hárulhatnak:

1.) A hadműveletek bevezetésénél:

a) az ellenséges mozgósítás és felvonulás megzavarása, melyet az ellenséges határvédelem áttörése után megindított és mélyen az ellenséges ország belsejébe irányított rajtaütésszerű előretöréssel érhet el;

b) a hadászati földi felderítés;

c) a saját haderők felvonulásának és csoportosításának leplezése és biztosítása, az ellenséges haderők élének — főleg gyors seregtesteinek — feltartóztatása és hadászati földi felderítésének megakadályozása által;

d) a gyalog seregtestek bevezető harcához kedvező előfeltételek megteremtése és pedig: az ellenséges haderők előnyomulásának késleltetése, hadászati fontos jelentőségű területek (pl. átkelési helyek, szorosok, stb.) gyors elfoglalása és a gyalogság előcsapatainak beérkeztéig való tartása; majd ezután

e) az előcsapatok harcában való döntő közreműködés.

2.) A csatában a döntés helyén:

a) a hadászati megkerülés, mellyel közvetlenül eldöntheti a csatát, ha támadása kellő erővel, a leghatásosabb irányból, meglepően és idejében az ellenséges haderők legérzékenyebb részeit (szárnyát, oldalát vagy hátát) éri;

b) a magasabb vezetés gyorstartalékkaként, viszonylagos túlsúly gyors és meglepő képzésére, az ellenség oldalba vagy hátba való támadása céljából; kivételesen, végső szükség esetén, válságos helyzetek kiegyensúlyozására;

c) kivívott győzelem után, a siker kimélyítése, melyet a csata alatt visszatartott, vagy erre a célra idejében felszabadított sereglövasság a visszavonuló ellenség párhuzamos üldözésével és bekerítésével ér el.

3.) A döntés érdekében, attól távolabb:

a) nagyszabású vállalkozások messze az ellenség hátában (Raid), az ellenség hátsó összeköttetései, szállítási és ellátási gócpontjai ellen; ezzel az ellenség vezetési és ellenállási rendszerének a megzavarása, vagy halomra döntése;

b) ellenséges erők távoltartása a döntés helyétől, főleg akkor, ha hosszú vagy több arcvonalon harcolunk és a döntésre máshol egyesítettük főerőinket;

c) a saját haderők szárnyainak biztosítása;

d) az összefüggés fenntartása egymástól nagyobb távolságra működő seregtestek között; az így keletkezett nagyobb kiterjedésű és kevésbé fontos arcvonalrészek megfigyelése, leplezése, biztosítása vagy mozgó védelme, melyet a sereglovasság lehetőleg széles kiterjedésű akadályvonalak mögött hajt végre;

e) védelemben, halogatóharc a védőállás előtt, ezzel időnyerés védelmi berendezkedéseink végrehajtására.

4.) Vesztett csata után:

a) a visszavonulás közvetlen fedezése;

b) az ellenség párhuzamos üldözésének a megátalása.

27. A csapatlovasság a sereglovasságéhoz hasonló feladatok megoldására is alkalmazható, azonban azok — a kisebb keretnek megfelelően — csak harcászati jelentőséggel bírhatnak.

Főfeladatai: a harcászati földi felderítés és a közelbiztosítás, főleg a szárnyak oltalmazása.

28. A lovasság számára adódó feladatok megoldására — kedvező körülmények között — többé-kevésbé a többi gyorscsapatok is alkalmazsak, de nem bírnak a lovasság úgyszólván korlátlan terepjáró képességével, valamint az útviszonyoktól és az időjárástól való függetlenségével és így egyikük sem képes a lovasságot pótolni,

A lovasság csak akkor teljesítheti azonban hivatását, ha a vezetés úgy szabja meg feladatait, hogy jellegzetes tulajdonságai érvényesülhessenek.

Nem alkalmazható a lovasság:

a) védelemre berendezkedett ellenség elleni arctámadásra és áttörésre és

b) állásharcban való védelemre.

Ilyen alkalmazás tönkreteszi a lovasságot.

5. §. Erkölcsi erők.

29. A korszerű fegyverek és harceszközök (repülők, harcokcsik, gáz, műszaki záróharceszközök, stb.) szétforgácsoló és idegtépő hatása egyre nagyobb és nagyobb testi és lelki követelményeket támaszt mind a parancsnokkal, mind a csapattal szemben. Kis állam hadseregének ezen felül még számbelileg és felszerelésben erősebb ellenféllel kell harcolnia.

Ezeket a körülményeket csak az erkölcsi fölény ellensúlyozhatja!

Végeredményben nem a gép, hanem az ember dönti el a harcot; ezért az erkölcsi érték döntő jelentőségű. Főlényesen vezetett, kiválóan kiképzett, rendíthetetlen győzelmi akarattól áthatott, elszántan és vitézül harcoló csapat a legnehezebb helyzetben — számbelileg és felszerelésben erősebb ellenséggel szemben is — a maga javára döntheti el a harcot.

30. A lovasság rendszerint önállóan, egymástól térbelileg szétválasztott kisebb-nagyobb csoportokban, nagy területen és széles kiterjedésben, gyakran az ellenség oldalában vagy hátában harcol. Szabad szárnyai következtében állandóan ki van téve az ellenség oldal- vagy háttámadásainak. Gyakran sokszoros túlerővel áll szemben. Harcában az események gyorsan változnak és ezért a harc helyzet gyakran bizonytalan és sok ismeretlen körülményt rejt magában. A lovas kötelékek és az egyes huszárok magárahagyatottsága — különösen a felderítő-, a biztosító- és az összekötőszolgálatban — mindennapos, megszokott dolog.

Mindezek következtében a lovasság harcának sikere legtöbbször erkölcsi fölényén múlik.

31. A lovasság erkölcsi fölényének nagyrafejlesztése céljából:

a) használjuk ki a magyar fajban rejlő nemzeti erényeket és képességeket,

b) előzzük meg és szorítsuk vissza a fajban rejlő hibák megnyilvánulását,

c) ismerjük meg az ellenség előnyös és hátrányos tulajdonságait, szervezetét, fegyvereit, harszerekeit és háremódorát,

d) fokozzuk a kiképzést a legmagasabb fokra és

e) ápoljuk a hagyományokat,

32. Háborúban a nehéz helyzetek mindennaposak. Minden embernek tudnia kell, hogy azokat szívós akarattal le lehet és le is kell küzdenie.

Ennek tényezői:

A vasfegyelem, amely a feltétlen engedelmeség, a rend és a pontosság következetes követeléséből sarjadzik.

A hazaszeretet, melyet a család és az iskolai nevelés oltott a huszár lelkébe; a katonai szolgálat alatt a legnagyobb fokra kell ezt fejlesztenünk. Lángoló hazaszeretetéből merít a huszár erőt arra, hogy válságos helyzetekben is rendíthetetlen vitézséggel harcoljon és feladatát az önfeláldozásig teljesítse.

A közszellem és a bajtársiasság megkövetelik, hogy minden ember önmegtagadással és elszánt cselekvéssel vesse latba minden tudását és utolsó erejét, bajtársai és a közös cél javára.

Az előljárókba helyezett bizalom azok erkölcsi és szellemi fölényén, az így szerzett tekintélyükön és céltudatos cselekvésükön alapul. Az előljárók iránti bizalmat nagyban fokozza azok testi ügyessége, különösen a merész lovaglásbani fölényük. Az előljárókhoz való ragaszkodás az alárendelték sorsával való közvetlen törődésnek és a róluk való gondoskodásnak a következ-

ménye. Az a parancsnok, aki minden tekintetben mintaképe alárendeltjeinek és aki azok bizalmát és ragaszkodását bírja, biztos lehet afelől, hogy csapata vakon engedelmeskedik parancsainak és példáját — még a legválságosabb helyzetben is — habozás nélkül, lelkesedéssel követi.

A virtuskodásig menő bátorság, az önérzetesség és a becsületérzés nemzeti jellemvonásai a magyarnak; előbbi elszánt akarattal végrehajtott merész vállalkozásokra és lendületes cselekvésre képesítik, utóbbiakból merítsen kitartást válságos helyzetekben. A magyar ember természetes esze, körültekintése és leleményessége bizonytalan helyzetben és magárahagyatottságában hidegvért, lélekjelenlétet és gyors, átgondolt, céltudatos cselekvést biztosít számára; ezek a tulajdonságai képezik alapját a fortélyosságnak és a eselvetésnek, melyek alkalmazásával nagy sikert érhet el. Az önállóságra való törekvés — amely szintén magyar faji tulajdonság — az öntevékenység és a kezdeményező szellem mozgató rúgója.

33. Lovasszellem nélkül jó huszár elképzelhetetlen. Lovasszelemtől áthatott az a huszár, aki bátorszívű; aki önmagában, lovában és fegyvereiben bízik; aki önmagánál is jobban szereti és ápolja azokat; aki bármely helyzetben merész, de

átgondolt elhatározásra jut és azt nyomban érelyes tettel is követi. Az ilyen huszár nem ismer nehézséget, eleme a támadás és még a hátrálásban is csak eszközt lát arra, hogy azzal kedvezőbb viszonyokat teremtvé, újból támadhasson.

34. A „magyar huszár“ nevét kimagasló harcos erényei és erkölcsi fölénye emelték világhírnévre. Ezek tették képessé őseinket csodálatra méltó haditettek végrehajtására. És ezek tették rettegetté Hazánk minden ellensége szemében a magyar huszárt!

A magyar huszár legyen méltó elődeihez. Tekintsen büszkén arra a magyar férfiúra, akinek a nevét ezrede viseli. Órizzze hűen és kegyelettel a dicsőségteljes mult hadjáratait végigküzdött elődezedek hagyományait. Ismerje annak az ezrednek a történetét, fegyvertényeit és hősei nek haditetteit, amelynek a hagyományait jogutódként őrzi.

Hősi multunkból merítsünk erőt a jövő nehéz feladataira!

35. Minden parancsnok kötelessége, hogy csapatának harcértékét az erkölcsi tényezők felhasználásával minél magasabb fokra fejlessze; minden huszárnak pedig, hogy fáradhatatlan, komoly munkával készüljön a reá váró — teljes

testi, szellemi és erkölcsi felkészültséget követelő — harcra.

Minden huszárnak tudnia kell, hogy erkölcsi értékében és kiképzésében kiváló, nemzeti öntudatában erős hadseregével áll, vagy bukik a Haza!

II. FEJEZET.

A LOVASSÁG HARCELJÁRÁSA.

6. §. Általános harcelvek.

36. A lovasság rendszerint gyalog harcol. Kiseb lovaskötelékek kivételes esetben — ha a helyzet megköveteli, vagy megengedi — lóháton is támadhatnak.

37. A lovasság nem hosszadalmas és körülményes eljárással, hanem a leghatásosabb irányból való meglepő fellépéssel, gyors cselekvéssel és mozgékony harceljárással oldja meg feladatait.

Főlényesen vezetett, mozgékony harceljárásban gyakorlott és nagy teljesítményekre edzett csapat képezi ennek alapfeltételeit.

38. A lovasság csak kellően széles és mély területen tudja teljesen kihasználni és jól érvénye-

síteni legértékesebb tulajdonságát: harcászati mozgékonyságát, ezért — mind döntésért, mind időnyerésért — legtöbbször széles kiterjedésben, nagy területen harcol.

Harca — a nagy kiterjedés következtében — rendszerint kisebb-nagyobb csoportoknak területileg többé-kevésbé elkülönített, de egységesen vezetett, egymással szoros összhangban álló és közös célra törő harceselegeiből áll.

A széles kiterjedés nem az erők szétforgácsolását jelenti. A döntő helyen gyorsan és meglepően összevont erőkből képezett súly széles kiterjedésben is elengedhetetlen.

A lovasság széles kiterjedésben vívott harcaira jellemző a súly mozgékony és gyors áthelyezésének a lehetősége, ha arra szükség van.

39. A lovasság legyen gyakorlott a szűk területen megvívandó harcokban is, mert a súlyterületen alkalmazott erők széles kiterjedésű kötelékben is szűk területen fognak harcolni.

A szűk terület megköveteli az erők mélyen tagozott, egységes alkalmazását.

40. A lovasság harcéljárásában — a kiterjedés nagyságán kívül — főleg abból adódnak különbségek, hogy gyalogsággal, vagy milyen gyors csapatokkal szemben kell harcolnia. Ettől a körülménytől függ ugyanis, hogy mily mértékben

tudja kihasználni az ellenségnél nagyobb gyorsaságában, mozgékonyságában és terepjáró képességében rejlő előnyeit.

41. Az ellenséges behatás és a meglepetés iránt érzékeny lovasság mozgékony harceljárására és mindennemű harci tevékenységére a legnagyobb befolyással bír a terep.

Sík és nyílt terepen a lovasság a legteljesebb mértékben kihasználhatja gyorsaságát, de a rejtőzési lehetőségek hiánya miatt az ellenség már korán felfedezi; így fokozott mértékben ki van téve az ellenség behatásának és mincs lehetősége az ellenség meglepésére. Ily területen harcbevett és az ellenséggel szoros harcérintkezésbe jutott lovasság teljesen elveszti mozgékonyságát és azt — a sötétség beállta előtt — csak alárendelt erőkkkel szemben nyerheti vissza.

Erősen fedett és átszegdelt terep — bár igen alkalmas a rejtőzésre — nagy mértékben hátráltatja a felderítő, a biztosító és az összekötő részek tevékenységét és így meglassítja a csapat mozgását. Csökkenti egyúttal a kötelékek mozgékony alkalmazását. Ezért kerülje a lovasság az ilyen terepet. Ne hatoljon be zömével nagy kiterjedésű erdőkbe vagy helységekbe — de használja ki azok széleit a rejtett mozgásra — és csak kisebb részekkel kutassa át azokat.

A lovasság mozgékony haremódjára legalkalmasabb a mérsékelt fedett és tagolt terep. Nem gátolja sem gyorsaságát, sem mozgékony-ságát, de rejtőzési lehetőségei megóvják az ellen-ség behatásától és lehetővé teszik az ellenség meglepését.

Döntő fontosságú tehát:

a) a vezető részéről: a lovasság mozgékony harcára alkalmas terepnek a felismerése és a lo-vasság feladatainak a terep figyelembevételével való megszabása;

b) az alparancsnokok részéről: a terep nyuj-totta előnyök legteljesebb kihasználása.

42. A harcászati mozgékony-ság és fordulé-kony-ság megköveteli, hogy

1.) a lovasság felderítő, biztosító és összekötő szolgálata beidegzett biztossággal működjék;

2.) az alparancsnokok öntevékenyen, de a ka-pott feladat szellemében és szomszédjaikkal össz-hangban cselekedjenek;

3.) a kötelékek gyakorlottak legyenek a kö-vetkező ténykedésekben:

a) a nagy területeken való gyors szétbontá-kozás és gyors gyülekezésben, rejtett eltolások és átcsoportosítások meglepő végrehajtásában, a szervezetszerű kötelékek megváltoztatásában;

b) a meglepő harcbalépésben; gyors lórólszállás után a támadó alakzat, vagy a védelmi csoportosítás gyors felvételében és a tüzelés meglepő megkezdésében;

c) a támadásból védelembe és a védelemből támadásba való átmenetben;

d) a harc félbeszakításában; az ellenségtől való leválás, a lórászállás és eltolódások vagy a visszavonulás végrehajtásában;

e) a vezetékllovak mozgatásában;

f) mindezen ténykedéseiknél az erre alkalmas terep felismerésében és kihasználásában.

43. A lovasság mozgékonyága elsősorban vezetékllovak múlik. Lórólszállt lovasság csak addig mozgékony, míg vezetéklvai könnyen juthatnak a lóról szállt részekhez, vagy azok a vezetékllovakhoz. Ezért a mozgékonyág szempontjából döntő fontossággal bír a vezetékllovak helye, biztonsága és helyes vezetése.

A vezetékllovak helye a feladattól, a harc helyzettől és a tereptől függ. Önállóan fellépő kisebb csoportok tartsák lovaikat közvetlen közelükben és már a lórólszállás helyét is akként válasszák, hogy ez lehetséges legyen. Széles kiterjedésben harcoló csoportok vezetéklvai elvileg minél közelebb legyenek a küzdőkhöz és legyen velük biztos összeköttetés; kövessék a küzdőket, amennyire

a helyzet azt megengedi, vagy a feladat szükségessé teszi. Ha a harc előreláthatólag hosszabb tartamú, a terep sík és nyílt, vagy ha szűk területen harcolunk, akkor a várható erősebb ellenséges tűzhatás miatt tartsuk a vezetékllovakat hátrább, esetleg a tábori tűzérség tömegtüzének hatáskörletén kívül fekvő területen.

A vezetékllovakat ellenséges földi és légi figyelés elől rejtve, tűz ellen fedve, kisebb egységekre tagozva helyezzük el. Felállításuk helyét kisebb osztagokkal és egyes tűzfegyverekkel — ha szükséges, páncéltörő fegyverekkel is — biztosítjuk rajtaütések ellen.

44. Nagy teljesítményekre csak az a csapat képes, amely az időjárás viszontagságaival és a harc fáradoalmakkal szemben edzett.

Az időjárás viszontagságai (eső, zivatar, hó, nagy meleg és zord hideg) és a kedvezőtlen látási viszonyok (esőtétség, köd) a magasabb erkölcsi fokon álló, edzettebb és kiképzésben fölényesebb csapat részére biztosítanak előnyöket. Ezt a csapatnak éreznie és tudnia kell! A lovasság tekintse barátjának és segítőtársának az éjszakát és a ködöt; használja ki azok előnyeit a mozgásra és az ellenség meglepésére. Legyen gyakorlott a nehéz időjárási viszonyok nyújtotta előnyök kihasználásában is.

Az előírt menetteljesítményt (H. Sz. II. Rész. 4. sz. melléklet) megerősítés nélkül, biztosan tartsa be, de kivételesen annál nagyobb menetteljesítményre is legyen képes.

7. §. A vezetés.

I. A parancsnok.

45. A fölényes vezetés a siker legfontosabb tényezője. Alapja a parancsnok rátermettsége, ami biztos és fölényes tudásban, kimagasló katonai erényekben, valamint nagy szellemi és testi teljesítőképességben nyilvánul meg.

Kisebb lovasegységek is gyakran kaphatnak nagyobb kötelékek alkalmazására és harcára nagy befolyással bíró önálló feladatot. Ezért minden lovassági tisztnek széleskörű katonai tudással, nagy harcászati áttekintéssel és a magasabb vezetés szempontjából is helyes ítélő- és elhatározó-képességgel kell rendelkeznie.

A lovastisztek értsenek kiválóan a vegyes csoportok harcászati vezetéséhez is, mert a lovasság legtöbbször más fegyvernemek részeivel meg-

erősítve, vagy ilyenek ellen hajtja végre feladatait.

A jó lovasparancsnok előrelátó, ötletes, kezdeményező és öntevékeny harcevezető; gyors, tett-erős, lendületes cselekvés és a felelősség szíves vállalása jellemzik; azonnal helyesen feismeri a gyorsan változó harc helyzeteket és rugalmasan alkalmazkodik azokhoz; habozás nélkül és merészen újra, meg újra kihasználja az ellenség gyengéit és a pillanatnyilag kedvező harc helyzeteket; szívós makacssággal ragaszkodik a kapott feladat végrehajtásához, kudarc nem csüggeszti és nem ismer semmiféle nehézséget sem.

II. A vezetés elvei.

46. Az eredményes vezetés alapkövetelményei:

a) a helyesen alkalmazott felderítés és a személyes figyelés adta helyes helyzettájékozottság;

b) a fegyvernem érzékenységének megfelelő fokozott biztonság;

c) az állandóan és biztosan működő összeköttetés;

d) a feladatnak és a terepnek legjobban megfelelő haremód megválasztása;

e) a csapat harcászati mozgékonyságának és a vezető cselekvési szabadságának a megóvása;

f) az erőknek a leghatásosabb irányból az ellenség leggyengébb részei ellen való mozgékony alkalmazására és az ellenség meglepésére való állandó törekvés;

g) a mozgás és a tűz helyes, céltudatos és egymással összhangban történő alkalmazása;

h) az egyes csoportok közötti összhang megteremtése és fenntartása.

A felderítés.

47. A lovasság nagy területeken gyorsan halad át és gyakran ellenséges gyorscsapatokkal kerül szembe. Az ellenfelek gyors mozgása következtében az összecsapás is gyorsan bekövetkezik. A kezdeményezési lehetőség érdekében rendelje ki a lovasság a harcászati felderítését — előre felé és az oldalakba — nagyobb távolságra. A besztott páncéljárművek és — megfelelő úthálózat mellett — a kerékpáros alakulatok a legalkalmasabbak erre. A vezető így idejében nyer támpontokat az erők alkalmazására.

A távolabbra kirendelt felderítést egészítse ki a közelebb fekvő területen minden irányba, a szükséghez mérten hátrafelé is.

Harcjárőrök kirendelésével ne takarékoskodjunk. A harcfelderítést elbanyagoló, vagy abban

kevésbé otthonos és jártas csapat ellenfelénél sokkalta nehezebb viszonyok közt veszi fel a harcot és a harc folyamán meglepetéseknek van kitéve.

A felderítés kiegészítéséül szervezze meg minden lovasparancsnok kötelékének és szomszédjainak harcterületére a figyelmet minden irányban és használja fel ehhez a törzsébe beosztottakat.

A biztosítás.

48. Ellenséges behatásokkal és meglepetésekkel szemben a lovasság fokozott mértékben érzékeny. Mivel rendszerint önállóan, szárnyon, vagy tág kötelékben harcol és az egyes csoportok között kisebb-nagyobb hézagok vannak, mindig számolnia kell ellenséges gyorscsapatokkal való váratlan összeütközéssel, továbbá azzal, hogy ellenség lép fel az oldalában vagy a hátában, mely vezetéklóvait is fenyegeti.

A lovasság fordítson ezért a biztosítására fokozott gondot.

Ennek érdekében minden lovasköteléknek válják szokásszerűen beidegzett tevékenységévé:

a) az állandóan működő felderítő, biztosító és összekötő szolgálat;

b) a láthatatlanságra való törekvés;

c) a légvédelem, a páncélelhárítás és a gázvédelem.

49. A közelbiztosítás és a harcfelderítés nem pótolhatja tisztázatlan viszonyok között a tűzérőség és a nehéz tűzfegyverek leszállásba való rendelését.

Az arevonalban és a nyílt szárnyakon már eleve annyi tűzfegyvert csoportosítsunk, hogy meglepő harcbalépés, vagy meglepetés esetén azonnal magy tűzerőt fejthessünk ki.

50. A láthatatlanságra való törekvésnek a terep legmesszebbmenő kihasználását lehetővé tevő csoportosítás az alapja.

51. A csapatlégvédelmet mindig gondosan szervezzük meg.

A légi figyelés állandóan és biztosan működik. Az összes biztosító részek feladata ellenséges repülőgépek közeledését — minden rendelkezésükre álló eszköz igénybevételével — idejében jelenteni, hogy a csapat idejében végrehajthassa az „Oszlopriadó“-t, vagy rejtőzhessék, a légvédelemre kijelölt tűzfegyverek pedig tüzelőállást foglalhassanak és alacsony légitámadás elhárítására felkészülhessenek.

52. A páncéltörő fegyverek zömét ott alkalmazzuk, ahol ellenséges páncélos csapatok fellé-

pése a legvalószínűbb és ahol a leghatásosabban működhetnek. Osszunk be tehát ily fegyvereket a szárnyak, a hát (vezetéklovak) és esetleg a hézagok biztosítására is.

Az összeköttetés.

53. A felderítő és biztosító részek csak akkor teljesíthetik hivatásukat, ha a **jelentőszolgálat** gyorsan és megbízhatóan működik. Ezért lássuk el az egyes felderítő és biztosító részeket — különösen azokat, amelyek nagyobb távolságra lettek kirendelve — oly híradóeszközökkel (rádió, motorkerékpár, páncéljármű), amelyekkel gyorsan és biztosan eljuttathatják jelentéseiket az őket kirendelő parancsnokhoz.

54. A nagy kiterjedések és ennél fogva az arcvonal és a harcaterület áttekinthetetlensége következtében a lovasság harcában kimagaslóan fontos a megszakítás nélküli és biztosan működő összeköttetés, mind a parancsnok és alárendelt egységei, mind az egyes csoportok között. Enélkül lovasharcot vezetni nem lehet és az egyes csoportok közötti együttműködés lehetetlen.

55. Az állandó és biztos összeköttetés a műszaki és személyi híradóeszközök tervszerű alkalmazásán nyugszik.

A lovasság műszaki híradóeszközei:

- a rádió,
- a távbeszélő,
- a fénytávbeszélő és
- a fényjelző.

A lovasság műszaki híradóeszközeit a csapat-távbeszélők szolgálják ki.

- A lovasság ezeken kívül az összeköttetésre lát- és hangjelzéseket, hírvivőket, páncéljárműveket és repülőket

alkalmaz, melyek különösen fontosak, mert a lovasság harcában gyakran az egyedüli biztosan működő összekötő eszközök.

56. A lovassági híradás részleteit a L. Sz. . . . Rész tartalmazza.

Az erők alkalmazása.

57. Az erők alkalmazásának alapelve, hogy váratlan helyen és időben, a leghatásosabb irányból, meglepően léphessenek harcba.

58. Az ellenség meglepése legtöbbszörre már a harcbalépéskor biztosítja a feladat sikeres megoldását; ezért minden lovas egység — önálló viszonyban és kötelékben egyaránt — a legmesszebb-

menő módon használjon ki minden alkalmat az ellenség meglepésére.

A meglepés sikerének az ellenség megtévesztése és a gyorsaság az alapfeltétele. Minden csapat az oldalára és a hátára a legérzékenyebb, ezért legbiztatóbb a siker, ha az oldalában vagy a hátában lepjük meg az ellenséget. Mozgékony-sága, gyorsasága és terepjáró képessége révén a lovasság erre különösen képes. Leleményes, fortélyos és merész parancsnok az ellenség meglepésére számtalan alkalmat találhat.

59. A harcot a küzdők vívják meg.

A parancsnok további akaratát a tartalékkal is érvényesíti.

60. A lovasság tartalékai — ameddig csak lehet — tartsák maguknál lovaikat. Önállóan, vagy a szárnyon alkalmazott lovasság parancsnoka a tartalék egy részét mindig tartsa lóháton.

A tartalék feladatai:

a) kötelékben lévő kisebb egységek tartalékai a küzdők harcának táplálását szolgálják;

b) önálló viszonyban lévő vagy nagyobb egységeknél a parancsnok a tartalék bevetésével dönti el a harcot; ezért ne aprózza fel tartalékát, hanem alkalmazza egységesen a döntés helyén.

A lóháton tartott tartaléokra — az előbbi be-

kezdésben foglaltakon kívül — a következő feladatok hárulhatnak:

a) az oldalak és a hát biztosítása, valamint a vezetéklovak biztosítása is, ha más erők e célra kirendelve nem lettek;

b) kedvező helyzetek gyors kihasználása;

c) győzelem után a tervszerű üldözés;

d) balsiker esetén az ellenségtől való leválás, a lóraszállás és a visszavonulás elősegítése és az ellenség üldözésének meggátlása.

61. A lovasság széles kiterjedésű harcaiban bőven nyílik alkalom a műszaki eszközök kihasználására.

A csapatárkászok a lovasság közvetlen műszaki támogatói. Hivatottak a csapatot kisegíteni ott, ahol az a saját felszerelésével és műszaki kiképzésével nem boldogul. Főleg a következő feladatokra alkalmazhatók:

a) akadályok leküzdésére;

b) vizen való átkeléseknél,

c) rongálások és rombolások végrehajtására,

d) a műszaki záróhareban és

e) a vegyihareban, főleg a ködösítésre.

A csapatárkászokat ne osszuk szét soha egyetlenesen az egyes menet- vagy harccsoportokra. A műszaki felderítés megállapítja az elvégzendő műszaki munkálatokat és azok terjedel-

mét. Ennek alapján képezzünk mind erőben, mind anyagban műszaki súlyt és az alkalmazásra kerülő árkászegységeknek — a műszaki előadó javaslatának meghallgatása alapján — adjunk határozott műszaki feladatot.

Feladataik megoldásánál gondoskodjunk biztosításukról, mert ha saját erejükből volnának kénytelenek azt elvégezni, műszaki feladatuk megoldása kárt szenvedne. Ezért osszunk be a csapat-árkászokhoz — feladatuk tartamára — a szükséges erőben tartott, tűzfegyverekkel megerősített lovas egységeket.

Ha a csapatárkászok műszaki alkalmazására nincs szükség, tartalékban maradnak és pihennek, hogy a nagy testi megerőltetést követelő újabb műszaki munkára teljes erőben álljanak rendelkezésre.

A csapatárkászok harcra csak végszükség esetén alkalmazhatók.

A mozgás és a tűz.

62. A harc elemei a mozgás és a tűz.

A mozgás célja: az ellenség megközelítése (előnyomulás, támadás), vagy az ellenség hatása alól való kitérés (viesszavonulás). A lovasság mindaddig lóháton mozog, amíg azt a terep és az ellen-

séges tűzhatás megengedik. Lovait csak annyi időre hagyja el, amennyire feladatának a végrehajtása megköveteli.

A tűz célja: a saját mozgás elősegítése, az ellenséges mozgás megakadályozása, az ellenség leküzdése, vagy megtévesztése lehet.

Ellenséges tűzben minden mozgás veszteségteljes, ha nem részesül kellő tüztámogatásban. A lovasság mozgását — saját tüzfegyverein kívül — a tűzéréség, páncéljárművek és repülők részesíthetik tüztámogatásban.

A mozgásnak és a tűznek helyes, céltudatos és egymással összhangban történő alkalmazása a harc alapvető tényezője. Ez megköveteli a csapat és a támogatásra hivatott tüzfegyverek (tűzéréség, páncéljárművek, repülők) közötti állandó és biztosan működő összeköttetést.

A tűz időben és térben ott fekszik, ahol azt a kitűzött cél, vagy a támogatásban részesítendő csapat érdeke kívánja. A tüztámogatásnak kell tehát mindig a mozgáshoz alkalmazkodnia; viszont azonnali mozgásra kell felhasználni a saját tűzhatást. A tüztámogatás bevárása ne bénítsa meg a mozgást, a mozgás viszont ne akadályozza a tüzfegyverek tüzelését. Ezeknek az elveknek a betartása önmagától megteremti a tűz és a mozgás helyes összhangját.

Más fegyvernemekkel való együttműködés.

63. A lovasság legyen gyakorlott más fegyvernemekkel való együttműködésben is.

Osztályerejű és ennél nagyobb lovaskötelékek rendszerint nehezen nélkülözhetik más fegyvernemek — különösképen a tüzérség, a páncélos csapatok és a légierők — támogatását. A gépkocsizó gyalogság és a kerékpáros alakulatok vállvetve működnek együtt a lovassággal; egyéni tulajdonságaik kölcsönösen kiegészítik egymást. A vegyesen alkalmazott gyorscsapatok értéke ennek következtében tetemesen megnövekedik.

A lovasság nincs azonban feltétlenül ráutalva más fegyvernemek segítségére. Saját fegyvereivel és felszerelésével, önerejéből is sikeresen oldhatja meg feladatait.

64. A tüzérség hatalmas tüzével támogatja a lovasságot, megóvja veszteségektől és erőt ad harcának. Ezért a lovasság legfontosabb és legkevésbé nélkülözhető fegyvertársa. A lovasságnak számolnia kell azonban a tüzérség teljesítő-képességével és a korlátolt mennyiségben rendelkezésre álló tüzérségi lőszerrel, amely a támogatás mérvének határt szab; ezért a tüzérség gyakran csak időnként és mozzanatonként támogathat.

65. A páncélos csapatok — gyorsaságuk és mozgékonyosságuk következtében — a lovasságot mindennemű feladatánál igen hathatósan támogathatják. Különösen értékes szolgálatot tesznek széles kiterjedésű és nagy területen vívott harcoknál a felderítő, a biztosító és az összekötő szolgálatban, az előcsapatok harcbevezetésénél, valamint helyi ellenállások gyors leküzdésénél.

66. A gépkocsizó gyalogság a lovasság harcában főleg a gyors súlyképzésre alkalmazható.

67. Kerékpáros alakulatok főbb útvonalak mentén a felderítésben, messze fekvő fontos területek vagy tereprészek gyors birtokbavételénél és az előcsapatok harcában tesznek fontos szolgálatokat. Kedvező út- és időjárási viszonyok sikeres alkalmazásuknak alapfeltétele.

68. A légi erők sokoldalúlag támogathatják a lovasságot. A felderítésben a lovasság számára nélkülözhetetlenek; kedvező harc helyzetek kialakítása nélkülük sokszor lehetetlen; széles kiterjedésben és nagy területen vívott harcokban az összeköttetés és a vezetés fontos eszközei.

69. A műszaki csapatok a lovasság szempontjából főleg a műszaki záróharcban, folyón való átkeléséknél és a vegyiharcban jutnak fontos szerephez.

III. A parancsadás.

70. A rendszerint nagy területen, széttagoltan és mozgékonyan harcoló lovasság vezetése — a nagy távolságok és a gyorsan változó harc-helyzetek következtében — rendkívül nehéz. Az események gyakran túlhaladják a beérkező helyzetjelentéseket és a kiadott parancsokat. Sokszor csak a személyes figyelésből származó helyzet-tájékozottság alapján gyorsan kiadott és gyorsan közvetített parancsok juthatnak el idejekorán az egyes egységekhez.

A lovasság harcvezetésében ezzel előtérbelép a személyes vezetés fontossága.

A lovasparancsnok azonban csak akkor érvényesítheti személyes befolyását nagy területen harcoló csoportjainál, ha gyors személyi vezetési eszközök (gépkocsi, motorkerékpár, repülő) állanak rendelkezésére. Minél kisebb azonban valamely egység, annál nagyobb jelentőségűvé válik a nyeregből való parancsadás szükségessége.

71. A lovasság parancsadása ennek megfelelően rövid és egyszerű legyen.

Első parancsában közölje a parancsnok szándékát és tervét, majd ennek keretén belül adjon egységeinek határozott feladatokat, hogy azok parancsnokai váratlanul bekövetkező helyzetek-

ben, valamint akkor is szándékának megfelelően járhassanak el, ha a harc későbbi folyamán nem adhatna idejében újabb parancsot. A végrehajtás módját rendszerint alparancsnokaira kell bízni.

Ez a parancsadási mód az alparancsnokok részéről nagyfokú önállóságot, a vezető elgondolásába való helyes beilleszkedést és szándékának szellemében való öntevékeny működést követel.

A parancsnok a továbbiak folyamán rövid részletparancsokkal vezesse egységeit, de a gyorsan változó helyzetekre való tekintettel mindig csak a teljesíthetőség határáig — tehát térben vagy időben elhatárolva — adja ki parancsait.

Században és kisebb kötelékben törekedjünk mindig a vezényszóval való vezetésre; ez a leggyorsabb, legegyszerűbb, legérthetőbb és legkönnyebben továbbítható parancsadási mód.

8. §. A támadás.

72. A lovasság a támadásban érvényesítheti legjobban fölényes tulajdonságait, elsősorban harcászati mozgékonyosságát; ezért legtöbb feladatát — még túlerővel szemben is — támadással oldja meg.

Támadását a leghatásosabb irányból és meglepően az ellenség leggyengébb vagy legérzékenyebb részei — tehát az ellenség oldala, vagy háta — ellen irányítsa. Törekedjék ezért már eleve az átkarolásra és a megkerülésre.

Ne vigye azonban túlzásba ezt a törekvését. Széles kiterjedésben alkalmazott gyenge ellenséges erőkkkel szemben az ellenség arcvonalaának gyors áttörése hamarabb is meghozhatja a sikert, mint az időtrabló átkarolás.

Ha nyilvánvalóvá válik, hogy a támadás az eredeti terv szerint nem hajtható végre, szün-

tesse be a lovasság a kedvezőtlen irányúnak felismert támadást, zömével váljon le az ellenségtől és a terepen át történő gyors eltolás után, kedvezőbb helyen és körülmények között ismétlje meg azt.

Az átesoportosításra való törekvés ne váljon azonban öncéllá. Az ellenség — még leggyengébb részeinél is — mindig ellenállást fog kifejteni, ne készítse tehát a parancsnokot már csekély ellenállás is azonnali átesoportosításra, mert elődázhatja azzal a döntést és az ellenség — időt nyerve — ellenrendszabályokkal élhet.

73. Az erők ily módon való alkalmazása megköveteli, hogy a lovasparancsnok gyors és rész elhatározással magához ragadja a kezdeményezést és hogy egyszerű, gyors parancsadással biztosítsa szándékának gyors végrehajtását. Így túlerővel szemben is győzhet.

74. A lovasság rendszerint széles arcvonalon széttagolt csoportokban támad; azonban a döntő helyen — az ellenség oldalában, hátában, vagy arcvonalának leggyengébb pontján — gyorsan és meglepően összevont zömét tömören alkalmazza, hogy ott fölényes erő jusson érvényre.

75. Rendszerint már eleve széles arcvonalon csoportosulva induljunk az ellenség felé. A súly-

képzés tisztázatlan viszonyok között is szükséges. A későbbiek folyamán — a mindinkább tisztuló helyzethez rugalmasan alkalmazkodva — a döntő helyre tesszük át a súlyt.

A széles arcvonalon működő, különböző erőben tartott csoportok összhangját — térben és időben határolt — **terepszakaszról-terepszakaszra való előnyomulással szabályozzuk.**

Az ellenséghez közeledve, a lovasság fokozatosan **bontakezzék szét**, de mindaddig **maradjon lóháton**, míg a rejtőzési és fedezési lehetőségek hiánya, vagy a helyzet nem kényszeríti a lóról-szállásra.

76. A lovasság lóháton való előnyomulás alatt rendszerint nem nélkülözheti a **tüzérség és a nehéz tüzfegyverek támogatását.** Annál nagyobb szüksége lesz erre, minél közelebb jut az ellenség nehéz fegyvereinek a tűzkörletéhez.

Az előnyomulás támogatására rendelt tüzérség és nehéz fegyverek egymást lépcsőzetesen túlhaladó lesállításokkal kísérik az előnyomulást.

A tüzérség és a tüzfegyverek ily módon való alkalmazása **meglassítja azonban a lovasság előnyomulását és kifárasztja a tűztámogatásra rendelt egységeket.**

Ezt a hátrányt az ellenségtől távolabb elkerülhetjük, ha messze elől fekvő fontos terepszaka-

szokat gyors és tűzerős egységekkel — főleg páncéljárművekkel megerősített kerékpáros alakulatokkal — egymásután birtokba veszünk, hogy az általuk biztosított területen gyorsan áthaladhassunk.

Gyakran a gyors előnyomulás fontosabb, mint az előnyomulás tüzellel való támogatása. Ennek megítélése a parancsnok dolga.

77. Igyekezzünk lehetőleg mindig lóháton támadáshoz fejlődni.

A lórólszállás helyét elvileg a harcsoport-parancsnok határozza meg. Rejtve és fedve, széttagolt csoportokban szálljunk lóról.

A vezetéklovak — a helyzet és a szándék szerint — rejtőzve kövessék a lórólszállt részeket, vagy maradjanak vissza; biztosításukról mindig gondoskodjunk.

78. A térbelileg szétválasztott csoportok (oszlopok) előcsapatai az ellenséggel való találkozás-kor tűzerejük teljes bevetésével, minden körülményesség nélkül támadják meg az ellenséget; törjék át és vessék vissza az ellenség biztosító és leplező részeit, majd kényszerítsék az ellenség zömét széles területen való széttagolásra, vagy a saját zöm alkalmazása szempontjából kedvező irányba való fejlődésre és az ellenség gyengéinek a megállapításával szerezzenek támpontot a

saját zöm alkalmazására. Harcuk célja tehát nem a döntés, hanem annak előkészítése.

Az előcsapatok támadása legyen összhangban egymással. Támadási irányaik közös támadási cél felé vezessenek. Erélyesen kell támadniuk, tehát csak kevés tartalékot tartsanak vissza. A széles kiterjedés következtében a száronyon lévő csoportok könnyen túlszárnyalhatják és oldalba támadhatják az ellenséget. Az arcban támadó csoportok is törekedjenek a velük szemben lévő ellenséges csoportok oldalába jutni.

79. A parancsnok — az előcsapatok harcával szerzett támpontok és a kialakult helyzet alapján — a legkedvezőbb helyen és irányban alkalmazza a mélységből előnyomuló, vagy vissz tartott zömét. Hiba volna azonban, ha mindig bevárná a gyakran hosszadalmas harcbevezetés eredményét. A kezdeményezés és meglepés érdekében legtöbbször a feladat és az általános helyzet alapján kell a zöm mikénti alkalmazásáról határoznia.

Az ellenség fejlődésre való kényszerítése érdekében gyakran előfordulhat az is, hogy a parancsnoknak széles arcvonalon be kell vetnie minden erejét és ha ez nem vezetne döntésre, a széles arcvonalon már támadásban lévő csoportokból kivont erőkből új zömöt kell képeznie,

hogy azt a legkedvezőbb helyen alkalmazhassa. Az átcsoportosítás rendszerint együtt jár a kötelekek megbontásával, ne idegenkedjünk tehát attól.

A parancsnok — lehetőleg több oszlopban, vagy csoportban — gyorsan és meglepően tolja el zömét arra a területre, ahonnan támadni akar; gondoskodják azonban ezen terület felderítéséről és biztosításáról, továbbá — ha szükségesnek tartja — a zöm eltolásának a leplezéséről is. Az így alkalmazott egységek ügyeljenek arra, hogy magatartásukkal el ne árulják a zöm átkaroló szándékát.

A zöm több irányból, meglepően úgy irányítsa támadását az ellenség oldalába és hátába, hogy az egyes csoportok a döntés kivívásában szorosan együttműködhessenek.

80. Sikerült támadás után használja ki a lovasság mozgékonyságát az ellenség kíméletlen üldözésére.

81. Lovassághoz beosztott más fegyvernemhez tartozó csapatok alkalmazásának az elvei:

1.) A gyalogságot — csoportokra tagozva — rendszerint areban alkalmazzuk.

2.) A kerékpáros alakulatok az előcsapatok harcában jutnak jelentős szerephez. Igen alkalmasak az előnyomulás területén messze elől

fekvő fontos terepszakaszok, vagy a zöm alkalmazási (eltolási) területének gyors birtokbavételére, majd a zöm támadásának a biztosítására és végül az üldözésre.

3.) A páncélgépkocsik a szétbontakozásnál előretörnek az egyes oszlopok útvonalain, hogy azokat biztosítsák és az ellenséget megakadályozzák abban, hogy fontos pontokat csapataink beérkezte előtt elfoglalhasson. Az előcsapatok harcában az ellenség helyi ellenállásának gyors átörésére is alkalmasak. Támadásban főleg a szárnyakon, továbbá meglepő vállalkozásokra az ellenség oldalába és hátába alkalmazzuk őket. Igen előnyösen alkalmazhatók a párhuzamos üldözésre.

A kis harkocsikat előnyomulás alatt az előcsapatokhoz osszuk be; meglepetést tartogató tereprészek felderítésére (harcfelderítés) és helyi ellenállások gyors letörésére alkalmazzuk őket. A támadás alatt az oldalak és a hát biztosítása és a támadás támogatása oldal- és háttámadással a feladatuk. Az üldözésnél fontos szerephez jutnak.

4.) A tüzérség alkalmazása.

Az előcsapatokhoz lovastüzérséget vagy géperejű tüzérséget osszunk be, hogy azok már nagy távolságra megkezdett tüzükkel feltartóztathassák, fejlődésre kényszeríthessék és késleltethessék

az ellenséget. Huszárütegek — csekélyebb lőtávolságuk miatt — erre a célra csak kivételesen alkalmasak.

A parancsnok a lóhátoni előnyomulás alatt az előnyomulás támogatására lesállításba rendelheti tüzérségének egy részét, legcélszerűbben géperejű tüzérségét, azonban — ha nem volna géperejű tüzérsége — az előnyomulás ütemének a gyorsasága érdekében gyakran el kell ettől tekintenie.

A tüzérség az előcsapatok biztosította területen, széles kiterjedésben, mielőbb vonuljon fel a harchoz. Először az előcsapatok harcát, majd a zöm előnyomulását, eltolását és támadását támogassa.

A tüzérség zömét — ha csak lehet, egységesen vezetve — mindig az átkaroló zöm támadásának a támogatására alkalmazzuk; az arcban már felvonult ütegek — ha hordtávolságuk megengedi — lehetőleg ne változtassanak ehhez állást, nehogy a zöm támadásával a tüzérség újbóli felvonulására várni kényszerüljön. A zöm nagyobb átkaroló mozdulatánál azonban toljuk el a tüzérség zömét a lovaszömmel együtt és az arcesoport támogatására csak a tüzérség egy részét — főként távolraható tüzérséget — hagyjuk vissza; ha azonban az arcban küzdő csoportoknak egyes lövegeket vagy lövegszakaszokat kellene aláren-

delnünk, alkalmazzuk erre a célra a huszár-
ütegeket.

**82. Különböző fegyvernemhez tartozó ellenség
elleni támadás elvei:**

1.) **Gyalogsággal szemben** a lovasság — gyorsaságában és mozgékonyságában rejlő fölénye következtében — a legmerészebb kezdeményezésre jogosult. Kis erővel arcban kösse le azt és zömével támadja oldalba és hátba.

2.) **Lovassággal szemben** — a meglepetés elleni rendszabályok fokozása mellett — a meglepő, gyors és kezdeményező cselekvés a döntő.

3.) **Kerékpáros alakulatokkal és gépkocsizó gyalogsággal szemben** törekedjünk arra, hogy a harcot úttalan területre vezessük, vagy úgy irányítsuk, hogy a rendelkezésre álló utakat ne tudják kihasználni. Célszerű azokat előbb széles kiterjedésben feltartóztatni, erős tüzvel szállítóeszközeikről való leszállásra kényszeríteni, több oldalról megindított támadással fejlődésre bírni és gyalogtámadásra készíteni; ezután szállítóeszközeiktől elvágni és — azok kézrekerítése mellett — összefogott zömmel oldalba és hátba támadni.

9. §. A védelem.

83. A lovasság támadó jellegénél fogva ritkán kerül olyan feladat elé, melyet egész erejével tisztán védelemmel kell megoldania; széles kiterjedésű harcaiban azonban az erősebb ellenség gyakran átmenetileg védelemre fogja kényszeríteni egyes csoportjait.

84. Nagy területnek kevés erővel való mozgékony megvédelmezésére — kiváltképpen akkor, ha a védőállás nem támasztható szárnyaival valamely nagyobb akadályra, vagy műszaki zárra — csak gyorscsapatok alkalmasak, ezek közül is elsősorban a szinte korlátlan harcászati mozgékonyssággal bíró, a tereptől és az időjárástól független és ennek következtében nagy átesoportosítási készséggel rendelkező tüzerős lovasság. Széles és mély területek időleges védelme tehát gyakran juthat feladatául. Ilyen feladatait is tá-

madó szellemben és mozgékonyan oldja meg. Csak így lesz képes a reá bízott nagy területet — sokszoros túlerővel szemben is — a megszabott időpontig megtartani.

85. Szűk területnek a védelme és a védelemnek a döntésig való folytatása nem a lovasság hivatása; arra csak a végső szükség esetén alkalmazható.

86. A lovasság a védelemben — főleg nálánál lassúbb mozgású ellenséggel, tehát gyalogsággal és szállítóeszközeiről leszállani kényszerített, vagy azok használatában korlátozott gyorscsapatokkal szemben — széles kiterjedés felvételével akadályozza meg védőállásának megkerülését; a széles kiterjedés következtében csekélyebb mélységű védőállásának az áttörést pedig védelmi rendszerének átesoportosításával — tehát a védelem súlyának az ellenséges támadási irány kialakulása szerint való áthelyezésével — néha meggátolhatja és helyi fölényt is biztosíthat a maga számára, ami a helyi döntés elfogadását is lehetővé teheti.

A lovasság tehát védelemben is széles kiterjedésben, mozgékonyan és egymást oldalozólag támogató, széttagolt csoportokban harcol. Óvakodjék azonban attól, hogy összefüggő gyér vonalakon szétforgácsolja erejét és hogy lemondjon

mozgékonyságáról és cselekvési szabadságáról. Ebben rejlő fölényét feltétlenül óvja meg.

87. A védelem ily mozgékony megvívásának előfeltétele: annak idejében való felismerése, hogy az ellenség hol akar zömével támadni.

Az ellenséges zöm támadási irányára nézve a légi felderítés és az előretolt csapatok szolgáltatnak adatokat. Utóbbiak harca szerzi meg az átcsoportosításhoz szükséges időt is.

88. A mielőbb bevezetendő légi felderítés kísérje figyelemmel az ellenséges zöm mozgását és szerezzon támpontokat arra nézve, hogy hol nyerhet az alkalmazást. Széles kiterjedésű védőállás előtt az ellenség tűzérségi csoportosításának és az ellenséges gyalogság gyülekező- és készenléti helyeinek a megállapítása nyújt erre támpontot.

89. A védőállás előtt nehéz fegyverekkel és lövegekkel megerősített előretolt csapatokat alkalmazunk. Messze a védőállás előtt — megfelelő úthálózat esetén — kisharckocsikkal és páncélgépkocsikkal megerősített kerékpáros alakulatok ilyen alkalmazásra nagyon alkalmasak.

Az előretolt csapatok nyomuljanak előre minél messzebb a védőállás elé, üssenek rajta az ellenség előcsapatain, vessék vissza vagy semmisítsék meg kisebb osztagait és kényszerítsék az

ellenségét korai fejlődésre, de legalább arra, hogy visszatartott zöméből erőket vessen be a hareba. Harcuk meg-megisméltlődő rajtaütések sorozatából áll és halogató jellegű. Feladatuk befejeztével — oldalba kitérve — a tartalékhoz vonuljanak be.

90. A védőállásban csak a szükséges erőket helyezzük el.

Az esetleg beosztott gyalogságot a védőállásban ott alkalmazzuk, ahol a legszívósabban kell kitartanunk és ahol a védelem mozgékony végrehajtására nincs szükség, vagy lehetőség.

A súlyterületen alkalmazott erők széles kiterjedésű terület védelménél is szűken és mélyen tagozva nyerne elhelyezést; ezért kell a lovaságnak — különösen kisebb kötelékeinek — a szűk területen, mélyen tagozva végrehajtott védelemben is otthonósnak lennie.

A tűzrendszer legyen rugalmas és mozgékony. Úgy szervezzük meg, hogy a tüzelést már nagy távolságra megkezdhesük és a védőállás bármely része elé, valamint a főellenállási övbe és mögéje is hathassunk.

91. Amint az ellenség főtámadásának helyére és irányára nézve megfelelő támpontok állanak rendelkezésünkre, tegyük meg — ha szükséges — az intézkedéseket az átesoportosításra.

92. A védőkörletekbe rendelt csoportok mögött minél nagyobb mozgékony tartalékot tartunk vissza. A kerékpáros és páncélos alakulatokat -- ha nem küldtük őket különleges feladattal előre, vagy ha már bevonultak -- osszuk be a tartalékhoz. A tartalékban mindig legyen lovait magánál tartó lovasegység is.

A tartalékot alkalmazhatjuk:

a) a támadáshoz csoportosuló ellenség oldala elleni meglepő támadásra, hogy megrendítsük támadó lendületét;

b) az ellenséges támadás által veszélyeztetett védőkörlet megerősítésére és mélységben való kifejlesztésére, tehát súlyképzésre;

c) a betört ellenség elleni ellentámadásra;

d) hátsó védőállás megszállására.

93. A tüzérséget — ha az arcvonal szélessége és a lövegek hordtávolsága megengedi — a tüzérségi parancsnok egységesen vezesse. Elvileg csak az előretolt csapatokhoz és messzi szárnyecsoportokhoz osszuk be közvetlenül alárendelt támogató tüzérséget. A huszárütegek lesznek erre a legalkalmasabbak.

94. A rendelkezésre álló műszaki erőket elsősorban az ellenség mozgásának korlátozására (akadályok és műszaki záruk telepítésére, rongá-

lásokra) és az ellenség megtévesztésére (szinlelt berendezések telepítésére, ködösítésre) alkalmazzuk. Akkor, ha e téren munkájuk már nem volna, alkalmazzuk azokat a védőállás egyéb műszaki berendezésére is.

Halogatóharcok... (faint, illegible text)

10. §. A halogatóharc.

95. Jellegzetes tulajdonságai következtében a lovasság különösképen alkalmas halogatóhareok megvívására.

A lovasság halogatóharcra erélyes harccselekmények sorozatából álljon; mozgékonyágát főleg támadólagos eljárásra használja ki.

96. A halogatóharcot annál előnyösebb viszonyok között vívhatjuk meg, minél mélyebb terület áll rendelkezésünkre. A harchoz szükséges területet gyors előnyomulással biztosíthatjuk, de a szükséges mélység megteremtése céljából gyakran támadnunk kell.

97. A terep döntő befolyással van a halogatóharcok sikerére. Helyes megválasztásától függ a cselekvési szabadság megóvása és az erők mozgékony és fordulékony alkalmazásának a lehetősége.

98. Halogatóharcban az erők zömét küzdőül rendeljük ki és csak kevés, inkább lökőerőből álló tartalékot tartsunk vissza.

Az egyes harcsoportok feladatait úgy szabjuk meg, hogy a vezető szándékának szellemében, de öntevékenyen működhessenek és hogy együttműködésük biztosított legyen. Feladataikat időben és térben korlátozzuk; ezzel biztosítjuk azt, hogy a reájuk nézve kedvezőtlen döntés elől idejében kitérhessenek.

A tartalékok legyenek mozgékonyak. Ezért tartsák lovaikat maguknál. Feladataik lehetnek:

a) az ellenség oldala vagy háta elleni meglepő támadás helyi döntés céljából, vagy szorongatott helyzetbe jutott küzdőrészek leválásának az elősegítése;

b) a visszavonulás fedezése;

c) hátsó védőállás előkészítése.

99. Halogatóharcban a támadás különböző céljaihoz mérten (részletdöntések, vagy korlátozott célok) a támadás végrchajtásának módja is változó.

Ehhez képest egyszer erős súlyt képezve támadunk, máskor több irányból kb. egyforma erős csoportok támadhatnak.

100. Vigyázzon a parancsnok, nehogy az ellenség oly területre térítse el zömét, ahol a

döntést kereső erőktől elszigetelheti, mert ezzel kérdésessé válna feladatának sikeres megoldása.

101. A halogatóharcban alkalmazott időleges védelmet is a mozgékonyság jellemezze.

A védőállásban alkalmazott erők széles kiterjedésben, területileg elválasztott, de egymással együttműködő csoportokban, mozgékonyan harcolnak.

Elv legyen, hogy az ellenség legesekélyebb térnyerését is megnehezítsük.

102. Ha az ellenség zömének támadása már előrehaladt, térjünk ki a reánk nézve kedvezőtlen döntés elől és vonuljunk vissza a kiválasztott hátsóbb állásba.

Ne adjuk fel azonban idő előtt védőállásainkat. A lovasság — mihelyt lóra szállt — a terepen át a leggyorsabb fegyvernem, a legkönnyebben vonhatja ki magát az ellenség behatása alól és így legtovább tarthat ki védőállásában. Gondoljunk mindig arra, hogy ha idő előtt adjuk fel a rendelkezésre álló mélységet, döntő harcba kell keverednünk, amelyben — a túlerős ellenséggel szemben — könnyen elvérezhetünk.

103. A lovassághoz beosztott más fegyvernemhez tartozó egységeket „A támadás”, „A védelem” és „A visszavonulás” §§-okban leírt módon alkalmazzuk.

11. §. A visszavonulás.

104. A lovasság mozgékonny harcéljárásának egyik következménye a harc félbeszakításának és a tervszerű visszavonulásnak viszonylag könnyű végrehajthatósága.

A lovasságnak képesnek kell lennie arra, hogy zömével nappal is nagyobb veszteség nélkül és észrevétlenül leváljon az ellenségtől és gyorsan vezetéklovaihoz jusson.

A visszavonulás a eselekvési szabadság teljes visszanyerését eredményezze. Ezért, még az ellenség által reánk kényszerített visszavonulás esetén is biztosítsuk a rendezett lóraszállást és gyorsan váljunk le az ellenségtől, majd a szükséghez képest kisebb vagy nagyobb hátramenetet hajtunk végre, hogy a következő intézkedések végrehajtását az ellenség meg ne zavarhassa.

105. A harcfélbeszakítás és a visszavonulás sikeres végrehajtásának alapja:

a körültekintő vezetés,
a csapat gyakorlottsága és
az alkalmas terep.

106. A tervszerű visszavonulás végrehajtásához a lovasparancsnok teremtsen idejében kedvező feltételeket és pedig:

a) ha már eleve a visszavonulás lehetőségével kell számolnia (pl. halogatóharcban), akkor ennek megfélemlőlég válassza a terepet és korlátozza időben és térben a harcsoportok feladatait;

b) tévessze meg az ellenséget és terelje el figyelmét a tervezett visszavonulásról: szinlelt támadás, a tűz fokozása, leplező csapat visszahagyása; ködösítés, stb. által;

c) használja ki gyorsan a visszavonulást elősegítő kedvező körülményeket: repülőink alacsony támadása, a tüzérség erősebb tűzcsapásai, szomszéd kötelékek támadása az ellenség oldalába, stb.

107. A lovassághoz beosztott más fegyvernemek közül a gyalogságot elsőül rendeljük hátra. A kerékpáros alakulatokat és páncéljárműveket az oldalak és a lóraszállás helyének a biztosítására és az ellenség előnyomulásának rajtaütések-

kel való késleltetésére alkalmazzuk. A tüzérség lépcsőzetesen váltson állást és támogassa a visszavonulást; főleg a legjobban térnyerő ellenséges csoportokra tüzeljen.

12. §. Szinlelt harcok.

108. A színlelt harcok célja az ellenség megtévesztése, amely gyakran idővesztést okoz az ellenségnek.

Tevékeny ellenséget azonban csak rövid időre és csak akkor lehet megtéveszteni, ha a színlelés helye és iránya nagyobb erők megjelenését valószínűvé teszi, eredményes pedig csak akkor lehet, ha időben összhangban van a főerők tevékenységével. Ezért a színlelt harcokat nem egymagukban, hanem valamely harc móddal együttesen, annak részletcselekményeként alkalmazzuk.

Nagy erő látszatát csak nagy területen keltethetjük, ezért a színlelt harcoknak nagy harcászati mozgékonyság a követelménye, miért is a harcászati legmozgékonyabb lovasság erre a legalkalmasabb fegyvernem.

109. A színlelt támadás.

Ha az ellenség figyelmét valamely területre vagy irányra akarjuk vonni, aránylag kis erők széles kitejedésben és egyszerre történő mutatásával — mintha azok egy nagyobb erőnek a harebalépését vezetnék be — támadást kell színlelnünk.

Az így alkalmazott osztagok egy lépcsőben, egymástól elválasztott kis csoportokban, szárnyukat biztosítva nyomuljanak elő. A támadást azonban nem hajtják végre, hanem rajtaütésszerű tüzmegnyitással és erős tüzeléssel vonják magukra az ellenséget. A náluknál gyengébb ellenséges részeket vessék vissza. Ha a támadással való fenyegetéssel elérték céljukat, vagy ha az ellenség nagyobb erővel fordulna feléjük, térjenek ki támadása elől. Ha szükséges, ismételjék meg ezután más irányból a színlelt támadást.

Szinlelt támadással az ellenséget törbe is csalhatjuk.

110. A színlelt védelem.

Allások, akadályok, figyelőhelyek, terepmegerősítések és egyéb berendezések létesítésével az ellenségben védőállás benyomását kelthetjük. Az így színlelt védőállás előtt alkalmazzunk széles kiterjedésben aránylag kis erőket (főleg tüzfegyvereket), melyek több állásból való mozgékony

tüzeléssel, bőséges lőszerfelhasználással, tüzfegyverek hatótávolságának teljes kihasználásával az ellenségben azt a látszatot kell hogy keltsék, mintha a védőállás előretolt csapatai vagy harc-előrőrei volnának. A náluknál gyengébb ellenséget vessék vissza, erősebb ellenség támadása elől idejében térjenek ki.

111. Megtévesztő rendszabályok alkalmazásával (feltűnő forgalom és szemrevételezések színlelése, ködösítés, stb.) a színlelt harcok hatását fokozhatjuk.

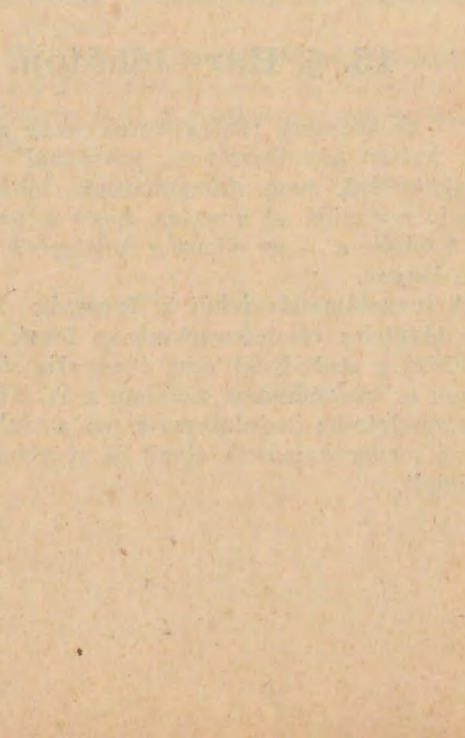

13. §. Harc lóháton.

112. A korszerű tüzfegyverek nagy száma és nagy hatása következtében, századnál nagyobb lovaskötelékek nem támadhatnak lóháton. De nem is rejthetők el annyira, hogy a lovastámadás főfeltétele — az ellenség meglepése — biztosítva legyen.

A lovastámadás tehát a lovasság harcának csak kivételes részletcselekménye lehet.

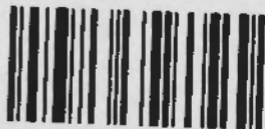
Ezért a szabályzat nem tárgyalja általánosságban a lovasrohamot, azonban a II., III. és IV. Rész részletesen tartalmazza a raj, a szakasz és a század lovasrohamának elveit és végrehajtásának részleteit.

ZMNE

Egvetemi Központi Könyvtár

84727057

